

На другиятъ день отидохъ отъ рано на прозорецътъ за да видѣхъ Мелкиора Джноя; нѣ не говорихъ веке съсъ вълхвитѣ. Обадохъ имъ се на здрависването, и казахъ че ми е запретиено да говорѣхъ.

Писарьтъ, дѣто ме испитваше, доде та ме намѣри, и ми говори тайно за една визита която щѣла да ме благодари. Сѣтнѣ, като видѣ да ме е доста пригответилъ, рече ми: «Баща ви е; заповѣдайте по дирѣ ми.

Слѣзохъ съсъ него въ писалищата, зарадованъ и умилень, и се мжчяхъ да се показувамъ доста тихъ за да успокоѣхъ горкиятъ си баща.

Като се научилъ за запираньето ми, той мислялъ, че това запиранье имало за причина нѣкои леки съмнѣния, че не щжтъ да забавятъ да ме освободѣтъ; нѣ като видѣлъ, че затваряньето ми се продължяваше, дошелъ да се моли на австрийското правителство да ме пусне. Колко е за съжеляванье мечтаньето на отеческата любовь! не можялъ да ме върва доста неблагоприятенъ за да ее изложѣхъ на строгостьта на законитѣ, и веселието, което показувахъ въ разговоряньето ни, бѣше доста да го убѣди че нѣмахъ отъ нищо да се боѣхъ.

Тѣзи нѣколко думи за разговорянье дѣто ни позволихъ да си кажемъ единъ на други, причинихъ ми една тегота дѣто не може да се искаже; тая тегота бѣше мжчна отъ туй най-много дѣто бѣхъ длъженъ да потжпчѣхъ у себе си сѣко съгледванье на беспокойство. Минутата, въ която имахъ най-много мжка да му надвиѣхъ, бѣше минутата на сбогомъ.

Въ обстоятелствата дѣто се намираше Италия, убѣденъ бѣхъ, че Австрия се е рѣшила да направи примѣръ на една чрѣзмѣрна строгость, и че ще бждѣ